

Η διασφάλιση για όλους τους ανθρώπους

*«Διότι [ο Θεός]
προσδιώρισεν ημέραν
εν ἣ μέλλει να κρίνη την
οικουμένην εν
δικαιοσύνη, διά ανδρός
τον οποίον διώρισε, και
έδωκεν εις πάντας
βεβαίωσιν περί τούτου,
αναστήσας αυτόν εκ
νεκρών.»*

— *Πράξεις 17:31*

Η ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ

τίτλου μας φαίνεται να υπονοεί μια αχτίδα ελπίδας για την ανθρωπότητα στον σημερινό περίπλοκο κόσμο. Βεβαίως, χρειάζεται τώρα κάποια διαβεβαίωση για καλύτερες εποχές περισσότερο από ποτέ, ειδικά υπό το πρίσμα των πολέμων, των ταραχών, της αυξανόμενης εγκληματικότητας, της πολιτικής πόλωσης, της

οικονομικής αβεβαιότητας, της κοινωνικής αναταραχής και της κατάρρευσης των ηθικών προτύπων των λαών των εθνών. Ο σημερινός κόσμος δεν παρουσιάζει μια όμορφη εικόνα και η προοπτική για το μέλλον είναι αμυδρή.

Μάταια αναζητούμε κάποιο σημάδι στα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω μας για να υποδείξουμε ότι, μια μέρα, θα υπάρξει μια αλλαγή, ότι, με τον καιρό, η ανθρωπινή φυλή θα ξυπνήσει για τη σημερινή καταστροφική της πορεία για να διασώσει αυτό που ονομάζεται πολιτισμός από μια πλήρη κατάρρευση. Πρέπει να ψάξουμε αλλού για να λάβουμε αυτή τη διαβεβαίωση. Υπάρχει μια πηγή πληροφοριών που αποκαλύπτει τη σχέση του παρελθόντος με το παρόν και,

ως φως φάρου, δείχνει το δρόμο μέσα από το σκοτάδι προς μια νέα ημέρα υπόσχεσης—μια εποχή ευλογιών για όλους που μας έχει διαβεβαιώσει ο μεγάλος Δημιουργός του Σύμπαντος.

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Σήμερα, η μόνη μας πηγή πραγματικής ελπίδας είναι η Βίβλος. Ωστόσο, εάν αυτό το σπουδαίο βιβλίο θέλουμε να σημαίνει για εμάς αυτό που πρέπει, πρέπει να το αποδεχτούμε για αυτό που ισχυρίζεται ότι είναι: ο Λόγος του Θεού. Αυτή η πηγή ελπίδας και βεβαιότητας μας πληροφορεί ότι οι πρώτοι μας γονείς δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού. Αυτό σημαίνει ότι ήταν τέλειοι και προικισμένοι με τις θεϊκές ιδιότητες της αγάπης, της συμπόνιας και της κατανόησης. Αν η γη ήταν γεμάτη με τέτοιους ανθρώπους, δεν θα υπήρχε πόλεμος, καμία εγκληματικότητα, καμία καταπίεσις—κανένα από τα άσχημα κακά που πλήττουν την ανθρωπότητα σήμερα. —Γέν. 1:27,28

Αυτά τα τέλεια δείγματα της ανθρωπότητας κλήθηκαν να υπακούσουν στον θεϊκό νόμο και πληροφορήθηκαν ότι η ανυπακοή θα οδηγούσε σε θάνατο. (Γέν. 2:17) Αυτοί δεν υπάκουσαν και η θανατική ποινή έπεσε πάνω τους. Σύντομα άρχισαν τα προβλήματα. Ο Κάιν δολοφόνησε τον αδερφό του Άβελ και οι αχαλίνωτες δολοφονίες συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Η καθοδική πορεία του ανθρώπινου γένους υπήρξε συνεχής. Η περιγραφή αποκαλύπτει ότι λιγότερο από δύο χιλιάδες χρόνια μετά την πτώση του ανθρώπου «είδεν ο Κύριος έτι επληθύνετο η κακία του ανθρώπου επί της γης, και πάντες οι σκοποί των διαλογισμών της καρδιάς αυτού ήσαν μόνον κακία πάσας τας ημέρας.» —Γέν. 6:5

Ο Κατακλυσμός κατέστρεψε εκείνη την κακή κοινωνική τάξη, αλλά λίγο αργότερα η αμαρτία και ο

εγωισμός άρχισαν πάλι να αυξάνονται, και κάθε γενιά έχει βιώσει τα τρομερά αποτελέσματά της. Υπήρξαν πόλεμοι και άλλες οδυνηρές εκδηλώσεις του γεγονότος ότι η ανθρώπινη φυλή είναι πράγματι πεσμένη και ανίκανη να σταματήσει την καθοδική έλξη της αμαρτίας. Η Αγία Γραφή το επιβεβαιώνει αυτό, όπως και οι σελίδες της κοσμικής ιστορίας.

Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ Η ΥΠΕΣΧΕΜΕΝΗ

Ωστόσο, σε κάθε γενιά υπήρχαν λίγοι που προσπάθησαν να διατηρήσουν την πίστη τους στον Θεό και που προσπάθησαν να ανακόψουν το κύμα του ανθρώπινου εγωισμού. Ο Αβραάμ ήταν ένας από αυτούς και ο Θεός τον λογάριασε ως «φίλο». (Ιακώβου 2:23) Ο Θεός έδωσε μια υπέροχη υπόσχεση στον Αβραάμ, διαβεβαιώνοντάς τον ότι μέσω του «Σπέρματος», ή των απογόνων του, θα ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης. Όταν ο Αβραάμ έδειξε την πλήρη πίστη του στον Θεό με την προθυμία του να προσφέρει τον γιο του Ισαάκ ως θυσία, ο Θεός επιβεβαίωσε αυτή την υπόσχεση με τον όρκο του. —Γέν. 22:15-18· Εβρ. 6:13-18

Αυτή η υπόσχεση μεταδόθηκε στον Ισαάκ και αργότερα στον Ιακώβ, τον εγγονό του Αβραάμ. Αργότερα, ο Θεός άλλαξε το όνομα του Ιακώβ σε Ισραήλ. (Γέν. 32:28· 35:10) Όταν πέθανε ο Ιακώβ, έγινε η κληρονομιά του έθνους του Ισραήλ στο σύνολό του. Για τους ευσεβείς του Ισραήλ αυτή η υπόσχεση στον Αβραάμ ήταν η βάση της ελπίδας τους σε έναν ερχόμενο Μεσσία. (Ψαλμ. 105:6-45· Μιχ. 7:20) Όπως το καταλάβαιναν, ο Μεσσίας θα εγκαθίδρυε μια ισχυρή κυβέρνηση στον Ισραήλ—μια κυβέρνηση που θα άπλωνε το χέρι και θα ευλογούσε όλες τις οικογένειες, ή τα έθνη, της γης.

Το μεγαλύτερο γεγονός που συνέβη ποτέ στη γη μέχρι εκείνη την εποχή ήταν η γέννηση του Ιησού, ο

οποίος εστάλη στον κόσμο για να εκπληρώσει τις Μεσσιανικές υποσχέσεις. Ωστόσο, όπως πολλά από τα καλά πράγματα που συμβαίνουν στον κόσμο σήμερα, η γέννηση του Ιησού είχε λίγη δημοσιότητα εκείνη την εποχή. Χωρίς αμφιβολία οι βοσκοί, στους οποίους έγινε η ανακοίνωση της γέννησης του Ιησού από τους αγγέλους, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διαδώσουν τα νέα. Ωστόσο, αυτή ήταν μια πενιχρή δημοσιοποίηση ενός γεγονότος τόσο σημαντικού για την ανθρωπότητα. Οι μάγοι που ήρθαν αργότερα εντυπωσιάστηκαν πολύ και μάλλον διέδωσαν την είδηση σε κάποιο βαθμό. Ίσως η μεγαλύτερη ειδοποίηση που έλαβε η γέννηση του Ιησού ήταν σε σχέση με την προσπάθεια του Ηρώδη να καταστρέψει το παιδί με τη σφαγή όλων των εβραϊκών παιδιών σε εκείνη την περιοχή. Έτσι, όπως συμβαίνει σήμερα, το κακό επισκίασε προσωρινά το καλό.

Ανεξάρτητα από το πόσο προσοχή δόθηκε στη γέννηση του Ιησού εκείνη την εποχή, ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα στην ιστορία συνέβη! Ήταν σαν ένας λαμπερός φάρος ελπίδας τη νύχτα των ανθρώπινων εμπειριών, γιατί γεννήθηκε εκείνος στον οποίο ο Δημιουργός είχε υποσχεθεί ότι θα ήταν ο απελευθερωτής της ανθρωπότητας από τις καταστροφικές συνέπειες της αμαρτίας και του θανάτου. Το σίγουρο είναι ότι γεννήθηκε σε ταπεινή φάτνη, αλλά η γέννησή του ανακοινώθηκε από τους άγιους αγγέλους. Το πεπρωμένο του ήταν να είναι ένας «Θαυμαστός Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Άρχων ειρήνης.» —Ησα. 9:6,7

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο Ιησούς γεννήθηκε επίσης για να είναι ο μεγάλος Μεσσίας και ο Βασιλιάς της υπόσχεσης. Οι μαθητές του πίστευαν ότι αυτό ήταν το πεπρωμένο του. Στην πραγματικότητα, περίμεναν από αυτόν να στήσει αμέσως

τη βασιλεία του και, μέσω της εξουσίας που του έδωσε ο Θεός, πρώτα να ελευθερώσει τον Ισραήλ από τον ρωμαϊκό ζυγό της δουλείας και μετά να αναλάβει τη διακυβέρνηση του κόσμου. Ωστόσο, ενώ ο Ιησούς έδειξε με τα θαύματά του ότι ήταν ικανός να εκπληρώσει το θείο θέλημα, οι μαθητές είδαν ελάχιστα ή καθόλου στοιχεία για το σχηματισμό νέας κυβέρνησης υπό την ηγεσία του.

Αυτό που είδαν ήταν η αυξανόμενη αντίθεση στον Ιησού από τους θρησκευτικούς άρχοντες. Αυτή η αντίθεση έφτασε στο αποκορύφωμά του ως αποτέλεσμα της αφύπνισης του Λάζαρου από τον ύπνο του θανάτου. (Ιωάννης 11:43,44,53) Οι μαθητές δεν κατάλαβαν τη στάση του Ιησού μπροστά στο αυξανόμενο κύμα εχθρότητας. Τους είπε ότι σκόπευε να πάει στην Ιερουσαλήμ και περίμενε να τον συλλάβουν και να τον θανατώσουν. Δεν μπορούσαν να το εναρμονίσουν αυτό με τις προσδοκίες τους σχετικά με τον Δάσκαλό τους. Ο Πέτρος είχε συμβουλέψει τον Ιησού να μην πάει στην Ιερουσαλήμ και αργότερα προσπάθησε να αποτρέψει τη σύλληψή του χρησιμοποιώντας ένα ξίφος. —Ματθ. 16:21,22· Ιωάννης 18:10,11

Όλα αυτά ήταν μάταια. Ο Ιησούς ήταν αποφασισμένος να παραδοθεί στους εχθρούς του, αν και θα μπορούσε να είχε ζητήσει από τον Επουράνιο Πατέρα του τη βοήθεια των αγίων αγγέλων αν πίστευε ότι ήταν το θείο θέλημα γι' αυτόν. (Ματθ. 26:53,54) Αν και οι καρδιές τους ήταν στενοχωρημένες, οι μαθητές δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να παραμερίσουν το ρεύμα των γεγονότων. Ο Μεσσίας τους, ο Βασιλιάς τους, συνελήφθη, οδηγήθηκε ενώπιον ιερέων και ηγεμόνων για να δικαστεί ψευδώς, να τον φτύσουν, να τον χτυπήσουν, να του βάλουν ένα αγκάθινο στεφάνι στο κεφάλι και να τον καρφώσουν σε ένα σταυρό, όπου θα τον αφήσουν να πεθάνει. Ο θάνατός του συνοδεύτηκε από μεγάλο σεισμό

και «το πέπλο του ναού σκίστηκε στα δύο από την κορυφή ως το κάτω μέρος». (Ματθ. 27:51) Επίσης, «και έγεινε σκότος εφ' όλην την γην» που συμβολίζει το σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου που αυτός που εστάλη από τον Ιεχωβά ήλθε στη γη για να το διαλύσει. —Λουκάς 23:44,45

Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Ήταν με τη θυσία της ζωής του που ο Ιησούς παρείχε τη λύτρωση από την αμαρτία και τον θάνατο για όλη την ανθρωπότητα. Εκτός από το ότι ήταν ο μελλοντικός Βασιλιάς του κόσμου, ήταν τώρα ο Λυτρωτής του ανθρώπινου γένους. (Μάρκος 10:45· Ιωάννης 3:16,17) Ωστόσο, εκείνη την εποχή, οι μαθητές δεν το κατάλαβαν αυτό, και ήταν σαστισμένοι από το γεγονός ότι ο Δάσκαλός τους επέτρεψε στους εχθρούς του να τον σκοτώσουν. Η μεγάλη τους χαρά για τη γέννηση και τη θαυματουργή διακονία του επισκιάστηκε από την απογοήτευση και τη θλίψη που προκλήθηκε από τον θάνατό του.

Η πίστη των μαθητών ήταν τόσο σταθερά εδραιωμένη στο γεγονός ότι ήταν ο Μεσσίας που έδωσαν ελάχιστη προσοχή σε ορισμένες από τις δηλώσεις του που έδειχναν ότι περίμενε να πεθάνει στα χέρια των εχθρών του. Πώς θα μπορούσε να συμβεί αυτό στον Μεσσία τους; Ωστόσο, όταν σταυρώθηκε, θυμήθηκαν αόριστα την υπόσχεσή του ότι θα αναστηθεί από τον θάνατο την «τρίτη ημέρα» και προσκολλήθηκαν σε αυτό ως την τελευταία τους ελπίδα.

Νωρίς το πρωί εκείνης της τρίτης ημέρας, ορισμένες γυναίκες πήγαν στον τάφο για να ολοκληρώσουν την ταρίχευση της σωρού του Ιησού, και βρήκαν τον τάφο άδειο. Ένας άγγελος εξήγησε ότι ο Κύριός τους δεν ήταν εκεί, ότι αναστήθηκε. Οι γυναίκες έλαβαν εντολή να

πάνε και να πουν στους μαθητές του ότι δεν ήταν πια νεκρός. (Λουκάς 24:1-10) Αργότερα την ίδια μέρα, ο Ιησούς εμφανίστηκε ως ξένος σε δύο από τους μαθητές του που περπατούσαν στην Εμμαούς, και όταν τους ρώτησε την αιτία της λύπης τους εξήγησαν τι είχε συμβεί και πρόσθεσαν: «Ημείς δε ηλπίζομεν ότι αυτός είναι ο μέλλων να λυτρώση τον Ισραήλ· αλλά και προς τούτοις πάσι, τρίτη ημέρα είναι σήμερον αύτη, αφού έγειναν ταύτα.» —εδ. 13-24

Από τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, ο Ιησούς επεσήμανε σε αυτούς τους δύο μαθητές ότι ήταν απαραίτητο για τον Μεσσία να υποφέρει και να πεθάνει, και ότι οι υποσχέσεις για τη δόξα του ως Μεσσία και Βασιλιά θα εκπληρωθούν αργότερα. Αφού ο Ιησούς εξαφανίστηκε από τα μάτια τους, αυτοί οι μαθητές είπαν ο ένας στον άλλον: «Και είπον προς αλλήλους· Δεν εκαίετο εν υμίν η καρδιά ημών, ότε ελάλει προς ημάς καθ' οδόν και μας εξήγει τας γραφάς;» —εδ. 25-32

Αναμφίβολα, οι καρδιές όλων των μαθητών «κάηκαν» μέσα τους όταν πείστηκαν ότι ο Δάσκαλός τους αναστήθηκε από τους νεκρούς. Ωστόσο, λίγοι, εκτός από τους αφοσιωμένους μαθητές του Ιησού, πίστευαν ότι αυτό το μεγάλο θαύμα συνέβη. Η ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς ήταν το πιο αξιοσημείωτο και υπέροχο γεγονός στην παγκόσμια ιστορία. Ωστόσο, δόθηκε σχετικά λίγη προσοχή σε αυτό και τα καλά νέα σχετικά με αυτό, όπως διακηρύχθηκαν από τους πιστούς μαθητές του, έπεσαν στο κενό.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Την τελευταία Κυριακή του Μαρτίου η Ανάσταση του Ιησού θα τιμηθεί για άλλη μια φορά από εκατοντάδες εκατομμύρια. Θα υπάρξει πολλή χαρά, που θα εκφράζεται με εμπνευσμένη μουσική και ζωνιές συγκεντρώσεις. Οι

περισσότερες εκκλησίες θα έχουν τη μεγαλύτερη προσέλευση του χρόνου και θα κηρύσσονται εύγλωττα κηρύγματα. Ωστόσο, αυτό το πραγματικό νόημα της ανάστασης του Ιησού από τους νεκρούς είναι ακόμα άγνωστο στην πλειοψηφία των ανθρώπων. Πράγματι, πολλοί που θα κηρύττουν εκείνη την ημέρα δεν θα γνωρίζουν οι ίδιοι την αληθινή σημασία της ανάστασης του Ιησού, όπως και οι εκκλησίες τους.

Υπήρχαν τρία μεγάλα γεγονότα που είχαν συνδεθεί με τον ερχομό του Ιησού στον κόσμο και όλα αυτά δίνουν βεβαιότητα και ελπίδα για αυτό το φτωχό, στεναγμένο δημιούργημα. Το πρώτο, φυσικά, ήταν η γέννησή του. Το δεύτερο ήταν ο θάνατός του και το τρίτο ήταν η ανάστασή του. Χωρίς το θάνατο του Ιησού, η ανθρωπότητα θα συνέχιζε να παραμένει υπό την καταδίκη σε θάνατο και, επομένως, δεν θα μπορούσε να ξημερώσει ένα νέο πρωινό χαράς για το ανθρώπινο γένος. Ωστόσο, επειδή ο Ιησούς έδωσε όντως τη ζωή του ως αντίλυτρον για όλους, και έτσι προέβλεψε την κατάργηση της θανατικής ποινής του Αδάμ, αυτή η συγκινητική υπόσχεση του εδαφίου Ψαλμός 30:5 θα γίνει ακόμη πιο πραγματικό: «Το εσπέρας δύναται να συγκατοικήση κλαυθμός, αλλά το πρωΐ έρχεται αγαλλίασις.» Το μεγάλο γεγονός για το θάνατο του Ιησού ως Λυτρωτή του ανθρώπου θα γίνει ακόμη πιο γνωστό σε όλη την ανθρωπότητα. — Α' Τιμ. 2:3-6

Η ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ

Ένας νεκρός Λυτρωτής δεν μπορούσε να ελευθερώσει την ανθρωπότητα από τον θάνατο· ούτε ένας νεκρός Βασιλιάς μπορούσε να κυβερνήσει και να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης, όπως είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Αβραάμ. (Γέν. 12:3) Έτσι, το επόμενο μεγάλο βήμα στην υλοποίηση του θεϊκού σκοπού

για την ανθρώπινη σωτηρία ήταν η ανάσταση του Ιησού από τους νεκρούς. Ο Δημιουργός, ο Επουράνιος Πατέρας, έδειξε τη δύναμή του για να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του ανασταίνων τον Ιησού εκ των νεκρών. (Α' Κορ. 15:20· Φιλ. 2:9) Αυτό δείχνει ότι τίποτα δεν μπορεί να παρεμποδίσει επιτυχώς την επίτευξη του στοργικού σχεδίου του για την ανύψωση της ανθρώπινης φυλής από την υποβάθμιση που προκαλεί η ανυπακοή στο νόμο του.

Πραγματικά, λοιπόν, η ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς ήταν μια διαβεβαίωση μιας νέας ημέρας, μιας προέκτασης ελπίδας για έναν αναστατωμένο και ετοιμοθάνατο κόσμο της ανθρωπότητας. Στον παρόντα σκοτεινό κόσμο του χάους και του πόνου, οι άνθρωποι γενικά δεν έχουν αληθινή γνώση για τον Θεό. Ο Θεός το γνωρίζει αυτό, και ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι «έκλεισε το μάτι» σε αυτή την άγνοια. Ωστόσο, όταν «διότι όταν αι κρίσεις σου ήναι εν τη γη, οι κάτοικοι του κόσμου θέλουσι μάθει δικαιοσύνην.» (Ησ. 26:9) Εκείνος ο καιρός της κρίσης είναι μελλοντικός. Σχετικά με αυτό, και παραθέτοντας ξανά το αρχικό μας κείμενο, ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι ο Θεός «προσδιόρισε μια ημέρα», δηλαδή μια χρονική περίοδο, «διότι προσδιώρισεν ημέραν εν ή μέλλει να κρίνη την οικουμένην εν δικαιοσύνη, διά ανδρός τον οποίον διώρισε, και έδωκεν εις πάντας βεβαίωσιν περί τούτου, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών.» —Πράξεις 17:30,31

Δεν υπάρχει καμία διασφάλιση για την ειρήνη και την ασφάλεια που να υπάρχει πουθενά στον κόσμο σήμερα. Σίγουρα τα όπλα πολέμου δεν μας δίνουν καμία διαβεβαίωση ή ελπίδα. Η ιατρική επιστήμη καταφέρνει σπουδαία πράγματα, αλλά η ανθρώπινη σοφία δεν θα μπορέσει ποτέ να καταστρέψει τον θάνατο. Η εκπαίδευση έχει γίνει πιο γενική σε όλο τον κόσμο, αλλά λίγα

διδάσκονται σχετικά με τις αρχές του Θεού και το σχέδιό του.

Μόνο όταν κοιτάμε το σχέδιο σωτηρίας του Θεού, όπως μας αντιπροσωπεύεται στον Λόγο του, μπορούμε να έχουμε πραγματική ελπίδα. Σε αυτό το σχέδιο ο Ιησούς είναι ο Άρχων της Ειρήνης, ο μελλοντικός κριτής των ανθρώπων και το «αληθινό Φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο». (Ιωάννης 1:9) Σε αυτόν βλέπουμε τον νέο και δίκαιο Βασιλιά της γης και τον μεγάλο Μεσσία της υπόσχεσης. Έτσι, έχουμε τη διαβεβαίωση ότι ολόκληρο το σχέδιο του Δημιουργού, με επίκεντρο τον Ιησού, θα γίνει ένας ένδοξος θρίαμβος στη γη επειδή ο Πατέρας τον ανέστησε από τους νεκρούς. Είθε η ανάμνηση της ανάστασης του Ιησού να μας εμπνεύσει όλους με μια μεγαλύτερη επιθυμία από ποτέ άλλοτε για να πούμε σε ολόκληρο τον κόσμο τα ευλογημένα νέα της βασιλείας που επικεντρώνεται σε Αυτόν! ■